

נ. מציון תצא תורה

ליקוטים תשעה באב

ממחבר סדרת הספרים
בלבבי משכן אבנה

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580

יש לציין מספר קרן:
4387 - בלבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים והקדשות
bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון':
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

ליקוטים - תשעה באב

מקום לבית. אמר רבה אמר רבי יוחנן:
אותו לילה ליל תשעה באב היה.

"אתם בכיתם בכיה של חנים" פירושו,
שהסוד של הבכי שבוכים בתשעה באב
הוא למעלה מן השכל, למעלה מהתפיסה
ולמעלה מהבנת בן אנוש!

אי אפשר להבין בשכל האנושי למה
צריך לבכות בתשעה באב.

איך, אם כן, הוא בכה בתשעה באב?

וסוד החלל הפנוי הוא סוד שורש הע"ז,
סוד הכפירה, סוד העצלות, סוד העצבים,
ושם מושרשת נקודת הבכי של תשעה
באב, ונקודת סוד הצמצום של החלל.

ומאותה אמונה שיש גבול ויש חלל ויש
צמצום - משם מגיעה נקודת הבכי של
תשעה באב.

זהו סוד הפורים ותשעה באב.

בתשעה באב נולד משיח.

בפורים זהו חורבן של "עד דלא ידע",
ביטול המוחין, ביטול ה"בחכמה יבנה בית
וכו'", ובתשעה באב יש את הביטול של
הבפועל של הבית - חרב הבית בפועל.

נמצא שבסך הכל, פורים ותשעה באב
הם הראשית והאחרית של הביטול.

מצד החיצוניות, בתשעה באב ישנם דיני
אבלות, אבל בעומק נולד בו משיח.

כלצני משכן אבנה חלק ד'

כל זמן שאדם נגש ללימוד מחמת שיש לו
כמיהה של הבנה בלבד, הלימוד לא יביא
לו תמיד את התועלת הרצויה. אי לכך, כל
פעם לפני שאדם מתיישב ללמוד, צריך
שיעצור וידבר עם הקב"ה: "רבש"ע, אני
ניגש ללמוד כי אתה ציווית אותי לעשות כן.
אם היית מצוה אותי לא ללמוד - לא הייתי
לומד כלום, והראיה - תשעה באב. הנני
יושב ולומד גם למען לעשות לך נחת רוח.
וגם את מה שאני משיג, יודע אני שחסרה
לי בזה ההשגה האמיתית, עדיין לא הגעתי
לפנימיות הדברים".

כלצני חלק ו'

אבל מאידך, יש מקום בנפש שנקרא
"אתה הוא עד שלא נברא העולם", והבחי'
נה של תשעה באב שאסור בתלמוד תורה,
היא הבחינה שבה אכן אין קיום לעולמות.

כלצני חלק ט'

מצד הבלתי בעל גבול אין לך יום של
גילוי גדול מתשעה באב, כי תמיד הגבול
כביכול הוא הלבוש לבלתי בעל גבול, הוא
מעלים את הבלתי בעל גבול, אבל בתשעה
באב שחרב הבית - אז נולד משיח, כי היה
כאן גילוי לבלתי בעל גבול, התגלה כי אכן
"השמים ושמי השמים לאיכלכלוך", אין

לו שהוא לא בוכה, ראשית כמו שאמרנו ב"ה שכואב לו שהוא לא בוכה, אבל איך הוא רוצה לבכות, וכי אדם יכול לבכות על דבר שהוא לא מאד רוצה אותו.

יתר על כן, הדברים שיאמרו הם לא עצה לתשעה באב של השנה.

ככל שהאדם רגיל לעשות, או רגיל לחשוב, ולא רגיל לחיות, לנשום, להרגיש דברים בעצם, הרי שהוא רחוק מהשמחה של השלשה רגלים, הוא רחוק מהקרבה של עשרה ימים שמראש השנה ועד יום כיפור, והוא רחוק מהכאב והצער של תשעת הימים עד תשעה באב, שהוא הקצה האחרון שלו.

על דרך כלל זה לא פרט בנקודת החורבן, יש כאן שורש מעיקרא בלב, מי שהלב שלו חי נכון כל השנה, הוא לא צריך לעבוד על כך להצטער בתשעה באב.

אם אדם אין לו צורת חיים של השגת בנין בית המקדש בלב הפרטי שלו, וצער על העדר הבנין הפרטי שלו, לא יכול להיות שפתאום יבוא תשעה באב והוא יבכה על החורבן הכללי.

אם הרצון העמוק שנמצא בנפש האדם, שהוא הרצון שהאדם רוצה באמת שיהיה לו גילוי של אלוקים בקרבן, שהוא יחוש אותו, שהוא ירגיש אותו, זה מה שעומד לנגד עיניו במוחו ובלבבו במשך השנה, שמגיע היום של תשעה באב, יש לו נקודה

אלא שאם כן, לכאורה היה צריך להיות תשעה באב יום שמחה, שהרי נולד בו משיח, ומדוע נוהגים בו דיני אבלות?

ומצד בלתי בעל גבול – שהוא נעלם בגבול – ישנה שמחה בתשעה באב, כי חורבן הבית שארע בו נותן מקום לגילוי הבלתי בעל גבול.

"הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך", בתשעה באב התגלה שאין מקום לבית!

ובתשעה באב יש לבית זה חורבן, ומצד זה ישנה עצבות.

וביום זה של תשעה באב מתאחדים שתי הבחינות.

כשאדם מבין את כל זאת, הוא יודע שהצער של תשעה באב אינו מצד ההתחברות לגבול כפשוטו, אלא התחברות לנקודה הרבה יותר עליונה.

בפשיטות, תשעה באב מתחלק לשניים: הפנימיות היא אורו של משיח, ה"לא ידע", והחיצוניות זו העצבות, החורבן, הדעת.

נמצא אם כן, שבין החיצוניות של תשעה באב ובין הפנימיות של תשעה באב – הכל גילוי של הקב"ה.

צין המזרים

משנכנס אב ממעטים בשמחה תש"ע

ואז אם הוא מחפש עכשיו עצה, שכשמגיע תשעת הימים, שמגיע לאחר מכן ערב תשעה באב, מגיע תשעה באב עצמו, כואב

ננות ושקט.

זה הבכי שאליו אנו צריכים להגיע בת-
שעה באב, ובעומק יותר לאו דוקא בתש-
עה באב.

צין המזרים

מחצות ואילך הגאולה העתידה תש"ע

לפעמים, נפש האדם, עצם כך שהיא
יודעת שמגיעים הימים הללו של תשעת
הימים, ולאחר מכן תוקף החורבן עצמו
בתשעה באב, הנפש לא רוצה להיכנס
לאותו מקום, עוד לפני שזה התחיל, הנפש
כבר רוצה שהימים יעברו.

אם השמחה היא באמת שמחה אמיתית,
גם שמגיעים התשעה ימים הללו, ותוקפם
שהוא תשעה באב, השמחה לא מסתלקת
מנפש האדם.

תשעה באב, כמו שידוע בדברי חז"ל, זה
יום שנולד בו משיח.

ממקום הסתלקות החיות שם הוא משיג
את החיות, זה תשעה באב, נחרב בו הבית,
הסתלק בית חיינו, הסילוק הזה מגלה כאן
חיות חדשה.

זה החיים שמתגלים בתוקף של תשעה
באב.

זה המקור של השמחה הפנימית שאנו
יכולים לגלות בתשעה באב דייקא.

מהתשעה באב.

של צער על ההעדר הפרטי שלו בינתיים,
ההעדר הכללי זה עוד סוגיא שבעז"ה נש-
תדל עוד לגעת בה.

אבל אם בתשעה באב הוא לא בכה, אז
בפסח הוא לא שמח באמת.

אני יתן דוגמא, ב"ה בהרבה מקהילות
ישראל מגיע ליל תשעה באב, אז בכל אתר
ואתר לפי עניינו, מחפשים אדם שיעורר
קצת את הציבור, ולפעמים זה גם מועיל
מעט, אבל יותר ממעט זה לא מועיל.

בכדי שאדם יוכל לבנות את עצמו, הוא
חייב לעצור את מהלך הרגלו, הוא חייב לע-
צור את החיים, הרי כל פעם שאדם רח"ל
יושב שבעה, או זמן אבילות תשעת הימים
רק ממעטים בעסק, אבל מגיע תשעה
באב עצמו, אסור לאדם אפילו ללמוד, אז
מה הוא יעשה.

תשעה באב, פקודי ה' ישרים משמ-
חי לב, הוא צריך גם להפסיק ללמוד, חוץ
מהדברים שהם לצורך היום, ודברי אבילות.

זה זמן לאדם לעצור את חייו, להתבונן,
להעמיק, אבל לא רק בתשעה באב, ולא
רק בתשעת הימים, זה לא יעזור כמעט
כלום, זה יעזור אם האדם יעצור את חייו
בתמידות יום יום עם עצמו, קבוע ממש,
כמו שהוא מניח תפילין כל יום חוץ משבת
ומועדים, כמו שהוא מתפלל כל יום, כמו
שהוא אוכל כמעט כל יום, והוא יושן כל
יום, כך הוא מפנה לעצמו זמן של התבו-

צין המזכרים טוֹב טוֹב טוֹב

הימים האלה שהם בין המיצרים - בין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב יש בהם כ' יום וזולת השבתות זהו טו"ב ימים - י"ז יום, כלומר שחם ושלוש אם היה כתוב טוב בלוחות ראשונות 'נשתברה טובה מיש' ראל', ובי"ז ימים האלה שבין שבעה עשר בתמוז ל-תשעה באב נשתברה טובה מ-שראל, זהו הטו"ב ימים האלה שחם ושר' לום, עליהם היה צריך לחול ה'נשתברה טובה מ'ישראל'.

זה היסוד - כידוע עד מאד שבתשעה באב יום שנחרב בו הבית נולד בו משיח ומחצות ואילך מתחילים לגלות את האור של "נולד בו משיח", השורש של ה'נולד בו משיח' הוא מהמעמקים שנתבאר השתא מה'טוב ה' לקויו לנפש תדרשנו'.

צלצלי שיחות צימי קורונה

כאשר זה מתגלה באופן של "זה לעור מת זה", הרי שמחד בתשעה באב נאמר: "אבל יחיד עשי לך" (ירמיהו 1, כו), יחיד דייקא, "איכה ישבה בדד" - מציאות של לבד.

אבל מאידך נאמר בתשעה באב, שבו ביום נולד משיח.

פרשת דברים כסף חרס

חמשה דברים אירעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז וחמשה בתשעה באב.

בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו

לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונל- כדה ביתר, ונחרשה העיר" (משנה תענית ד, ז).

תחילת הקלקול היתה ב"אסתכל באורייתא" - בי"ז בתמוז, והתגלה בפור על בחורבן של ה"ברא עלמא" - בתשעה באב, שבו "חרב הבית בראשונה ובשניה".

דרשות עשרה צטצת עשר תשפ"ג

ובעומק כמו שאמרנו - הוא לא רק תחילת הפורענות אלא הוא גם עומק הפורענות מחמת שמדרגת העשירי שבו היא נעלמת מצד הקדושה, ואז היא מתגלה ב'זה לעור מת זה', ומעין כך מתגלה גם בתשעה באב הרי כמו שמבואר בגמ' שרבי יוחנן אמר שאילו הוא היה בזמן התקנה של תשעה באב, הוא היה מתקן שהתענית תהיה בע-שירי.

הרי השורש שמתגלה בחורבן שמתחיל בעשרה בטבת זהו ה"סמך מלך בבל על ירושלים" כמו שאומרת שם הגמ' בר"ה שם, זהו תחילת הדבר, אבל לאחמ"כ יש את שבעה עשר בתמוז שבו הובקעה העיר והסיפא הוא בתשעה באב שנחרב בו הבית בראשונה ובשניה, ומהו מהות כח החורבן?

ומצד כך, אומר הרמ"ע מפאנו שכאן בתיבות 'את גיד' רמוזים כל התעניות כולם, ב'את' רמוז תשעה באב כי 'את' בא"ת ב"ש זה מתחלף ל'תא' - ראשי תיבות תשעה באב, ובמילה גיד רמוזים ג' התעניות, הג' שבגיד זהו התענית של ג' בתשרי והי' זהו

פסח כמו שהוזכר שזה "השביעי במרורים הרוני לענה" שהם מקבילים אהדדי.

הנפש של משיח זה גילוי של תשעה באב שבו ביום הוא נולד, ודייקא מה שרבי יוחנן אמר "אילו הוינא התם הוי קבעינא לתענית בעשירי" זה מהשורש של העשירי בניסן שנאמר ב"משכו וקחו לכם" שאז קושרים אותו לכרעי המיטה כמו שנתבאר.

אבל, יש ביאת משיח ויש בנין בית המ־קדש, ביאת משיח, הארת משיח - הוא הולדה של תשעה באב, אבל ההארה של ניסן הוא הבנין של בית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו, זה מושרש בהארה של "בבית אחד יאכל" שיש בכח של מציאות הקרבן פסח.

במדרגת נפש זה הארת משיח שהלידה שלו בבחינת זמן היא שייכת לתשעה באב.

ח-ו אי כלצניפדיה ענודת השם

ועומקם של דברים, תשעה באב שהת־חיל בתשיעי והסתיים בעשירי היינו שהוא בא להפריד את הצירוף שיש לתשיעי עם העשירי, זה גופא ההפרדה שהתשעה באב יוצר - ונחזור על מה שהוזכר בהתחלה, תשעה באב הוא כולו שבירה, הוא כולו פירור, והוא מגלה פירור בכל חלקי הב־ריאה, ומצד כך כל דבר ודבר בבריאה צריך להסתכל עליו בשתי מבטים, במבט אחד של בנין הבית ובמבט של חורבן הבית שהוא מבט של שבירה ופירוד, וא"כ,

התענית של עשרה בטבת, וכלל המילה גיד היא בגימטריא י"ז שזהו י"ז בתמוז, והרי שב'את גיד' רמוזים כל התעניות כולם.

כלצני פסח אפיקומן

וזה גדר חורבנו של בית ובניינו של בית, כשהבית בחורבנו - נעלם שורש ההארה הראשונה שהתגלתה מבעשור לחודש בקשירה לכרעי המיטה, ומה שחז"ל אומ־רים כידוע על הפסוק "השביעי במרורים הרוני לענה" וזה מובא בפוסקים שאותו יום שיוצא ליל פסח יוצא ליל תשעה באב, ולחלק מהפוסקים מה שאנחנו נוהגים לא־כול ביצה - או שזה זכר לחגיגה כפשו־טו שהקריבו, או שזה זכר למנהג אבלים שאוכלים ביצה מחמת שבאותו לילה בה־כרח יוצא ליל תשעה באב.

ליל פסח וליל ת"ב חלים באותו יום כי הם ה'דבר והיפוכו' שבמהלכי הבית, בניינו וחורבנו, ובהקבלה לכך, בגאולה העתידה הארת נפש דמשיח הוא גילוי של תשעה באב ובמדרגת מקום זה בנין ביהמ"ק דלעתיד שזהו הגילוי של "בניסן עתידין להיגאל", ובפרטות זה עומק האור של אפיקומן - אפיקו את הארת המן שיוֹרד מן השמים שמאותו שורש יירד הבית השלישי מן השמים.

'בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל', יש מה שנאמר בחז"ל שנולד משיח בתשעה באב, אבל הרי תשעה באב מקביל לליל

בשבעה עשר בתמוז היה את שבירת הלוחות שזה השבירה בשורש של ה"איסתכל באורייתא", ובתשעה באב שנחרב הבית זה השבירה ב"ברא עלמא" - בנין ביהמ"ק שמקביל לכל צורת העולם, נחרב.

ע"י החורבן חלה התפיסה בבריאה שכל דבר ודבר שנמצא בבריאה הוא נתפס כמציאות של מפורד וזה עומק הגדרת האבילות, - זהו "איכה ישבה בדד", שכל אדם ואדם יושב לבדו, וזה גם הדין בסעודה המפסקת שלא יושבים בחבורה אלא כל אחד לבדו, אבל יתר על כן בתשעה באב עצמו מתקיים ה"ישבה בדד" - כלומר שזה התפיסה של החורבן שכל דבר ודבר הופך להיות מציאות של עפר, מציאות של פירור ושל נפרדות.

אבל כשחל כח החורבן, מתגלה שכנ"גד הג' מועדים יש "קרא עלי מועד לשבור בחורי" שיש זמן של תשעה באב - "קרא עלי מועד לשבור" היינו שעל המועד עצמו חל שבירה, כלומר המועד בבחינת "בית ועד" שהוא מקום של מועד וצירוף, חל בו אופן של חורבן, אופן של פירוד, אופן של התפוררות.

כלומר - כשהזמן הינו מציאות של זמן אחד, זהו הזמן שיש בו ג' רגלים - ג' מועדים שהשנה כולה מצטרפת אליהם שזהו הבחינה של "מועד", אבל כאשר חל הקלקול של המועד ע"י ה"קרא עלי מועד לשבור בחורי", מכח החורבן עצמו

בוודאי שזה המבט שקיים על המאורעות שהיו להדיא בימים האלה, ומצד כך, מה שתחילת החורבן התחיל בתשיעי והשלמת החורבן היתה בעשירי ביאור הדברים - כל תשע שמביא לעשר הגדרת הדבר הוא, שהוא מחזיר את הכל בחזרה ל"אחד" שזה מדרגת העשרה - "כל בי עשרה שכינתא שריא", אבל כשנחרב הבית מה שתחילתו היתה בתשיעי וסיומו בעשירי, היינו שהתשיעי לא מביא כאן למציאות של עשירי כי הרי בעשירי נאמר "כל בי עשרה שכינתא שריא", וכשנחרב הבית עיקר עומק החורבן הוא הסתלקות השכינה מן המקום, וא"כ, תחילת החורבן בתשיעי וסיומו בעשירי, ההגדרה היא, שהבית לא מתגלה בו הצירוף של תשיעי ועשירי אלא הם נפרדו זה מזה, חורבן שמתחיל בתשיעי ומסתיים בעשירי, היינו שע"ז גופא מתגלה החורבן, שהוא מפריד את חיבור התשיעי והעשירי זה מזה, - זה עומק נקודת החורבן שמכח כך שהם נפרדו שאין את מציאות העשרה שמחזירה ל"אחד".

אוי, זו הצעקה שעולה מהימים האלה בכלל, ומתשעה באב, יום שנחרב בו הבית בפרט.

כבר הוזכר פעמים הרבה, שהחמישה דברים שארעו לאבותינו בשבעה עשר בתמוז שהשורש שלהם זה "נשתברו הלוחות", והחמישה דברים שאירעו לאבותינו בתשעה באב, יום חורבן הבית, - שרשם אחד.

בו "כאילו התענה תשיעי ועשירי" שהת-
שיעי מצטרף לעשירי, אבל תשעה באב
נקרא על שם התשיעי שבו כי התשיעי לא
מצטרף לעשירי שזה עומק נקודת החורבן
של העשירי, שלא מתגלה בעשירי שלימות
נקודת הבית שהיא במדרגה של עשרה.

וזה מה שהוזכר, הראשית של הפירוד
מתגלה ב"אורייתא" במה שנשתברו הלוחות
בשבעה עשר בתמוז, ובסיפא בתשעה
באב, זה גילוי החורבן שבישראל וכח המ-
חבר של הקב"ה, - היפך השלוש הללו של
ה"תלת קשרין מתקשרין דא בדא" מת-
גלה בשלושת השבועות הללו עומק נקודת
החורבן, שכח המשולש שבדבר חל בו
עומק של נקודת פירוד.

ח-1 אורים זלנציפדיה עזודת השם

ולעניינא דידן, מדרגת העינים של דמ-
עות שייכים בעיקר לתשעה באב, ומדרגת
גת העינים של תיקון הראיה שבעינים, זה
נמצא במדרגת נר חנוכה, "לראותם בלבד"
והשורש זהו הח' פסוקים אחרונים שבתורה
שמשה רבינו כותב בדמע, כמו שנתבאר,
מצד אחד זה מגיע מהדימוע של תערובת.

ח-2 איככה זלנציפדיה עזודת השם

וא"כ, עיקר הימים האלה שבין י"ז בתמוז
ל- תשעה באב, הוא כ' ימים, כלומר, זה
הכח של הכ', שם נמצא הכ' "בין המיצ-
רים", הימים שהם "בין המיצרים" הם כ'

נחרב מציאות הזמן שהזמן הופך להיות
מציאות של פירורים, זהו עומק ההגדרה
שכל תשעה באב הוא זמן של זעם כי הוא
זמן שכולו בבחינת רגעים של "רגע באפו",
- ומכח החורבן של הזמן ביום תשעה
באב, חל מציאות החורבן על כל תפיסת
זמן, שהזמן הופך להיות כולו חלקים וח-
לקי חלקים שחלה התפוררות של מציאות
הזמן, זה עומק נקודת החורבן.

עומק הפירוד של התשיעי והעשירי
שמתגלה בתשעה באב תשעה באב חל
בתשיעי, וכמבואר בגמ' שרבי יוחנן אמר
"אלמלי הייתי שם לא קבעתיו אלא בעשי-
רי" משום שאז היה עיקרו של חורבן, אבל
רבנן ס"ל "אתחלתא דפורענותא עדיפא"
ולכן התשעה באב מתחיל בטי'.

-וכידוע מאד, כגון השנה שחל תשעה
באב בשבת ונדחה ליום ראשון, זה לא
רק גדר של דחיה בעלמא אלא יש לו בית
אב שמעיקרא יש טעם לדבר לקבוע את
התשעה באב ב', ולכן דנו הפוסקים האם
כה"ג זה גדר של תשעה באב נדחה משבת
ליום ראשון או שבשנה מעין זו, עיקר הת-
קנה היתה ביום ראשון, בעשירי.

תשעה באב- תשיעי ויום הכיפורים-
עשירי

זה לעומת זה, יום הכיפורים שהוא צום
העשירי, הוא לעומת תשעה באב, יום הכי-
פורים נקרא על שם העשירי כי מתקיים

אבל, להבין, כפשוטם של דברים, אלו הם שתי הפכים נפרדים, פורים, היפך של צד אחד, ותשעה באב, היפך של צד שני, דבר והיפוכו, אבל בעומק הדק יותר, המציאות של תשעה באב, מגביל את ההפיכה שמתגלה בפורים, שההפיכה של פורים לא תהיה הפיכה שלימה.

וגדר הדבר להתבאר, זה לא שנאמר כאן פרט מסויים שדבר שחוצץ את המלכות, שזה הבנין בית המקדש, את זה אחשוורוש לא יתן לעשות, אלא עומק גדרו של דבר, שהמציאות של חורבן הבית מגביל את השמחה של פורים, עד כמה שהיה שמחה שלימה, א"כ, אור הפורים היה עוקר את מציאות התשעה באב וכמו שהתגלה היפך ה"והעיר שושן נבוכה", כן, במקום "בכה תבכה בלילה", היה מתגלה באופן השלם של "העיר שושן צהלה ושמחה", והשמחה הזו היתה מתפשטת ועוקרת את הכל, את כל מציאות האבילות, את כל מציאות הבכי.

זה העומק של שתי ההפכים של הכ' הללו, זה לא רק שני צדדים של הפכים, שבמקום "העיר שושן נבוכה", נעשה ה"צהלה ושמחה", ובימים האלה זה "היפך" הפוך, של "נהפך לאבל מחולנו", אלא ה"נהפך לאבל מחולנו" מצמצם את ההיפך של "העיר שושן נבוכה" שמתהפך למציאות של "והעיר שושן צהלה ושמחה" והרי, שהגדר של התשעה באב בפרט,

יום, בין המיצר של י"ז בתמוז למיצר של תשעה באב ישנם כ' יום, כלומר, שהמהות של המיצר הוא מיצר בעצם הכ' עצמה, שם נמצא עומק המיצר, זה נקרא "בין המיצרים", ע"ז חל ה"מיצרים", המיצרים נמצאים באופן שהדבר נמצא ביניהם, אבל בעומק, הם חלים על מה שנמצא ביניהם, שזה האות כ', העשרים יום הללו.

כח "ונהפוך הוא" דפורים וכח "ונהפוך הוא" דתשעה באב

וא"כ, בכך ידו של האדם, נתגלה מציאות ההפכים, מציאות הדבר המתהפך, ובערכין דידן השתא, יש כח ה"ונהפוך הוא" שמתגלה בפורים, ויש כח "ונהפוך הוא" שמתגלה בימים האלה בכלל, ובתשעה באב בפרט.

בפורים, סדר הדבר היה, מעיקרא "והעיר שושן נבוכה", אבל לאחר שנעשה "ונהפוך הוא", "והעיר שושן צהלה ושמחה", נתהפך הדבר מ"נבוכה" למציאות של "צהלה ושמחה", "נבוכה" זהו מלשון בכי, זה הכ"ב יום הללו, הכ' ימים עם שבעה עשר בתמוז ועם תשעה באב, שזה הכ"ב, זה היה מעיקרא, המציאות של "נבוכה", אבל לאחר מכן נתהפך ל"והעיר שושן צהלה ושמחה", נתהפך מה"נבוכה", מהכ"ב של הבכי, ל"נגילה ושמחה בך" שנעשה המציאות של ההפיכות של הדבר. תשעה באב - הגבלה ב"ונהפוך הוא" דפורים

ה"איככה אוכל וראיתי באבדן עמי, איככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי", אלא ששם נתקן הדבר, שנעשה ההצלה, אבל בימים האלה שנחרב הבית, א"כ, לא חל אותו כח של הפיכות שנתבאר, שנתהפך לטור בה, אלא דייקא, נתהפך הצד ההפוך של הדבר, "נהפך לאבל מחולנו", והרי שכל המהות של הימים האלה, זה כח ההפיכות של הדבר, שמתגלה בו צד שאיננו מתוקן, שמגביל את השמחה.

וזהו גדר הדבר של "החמשה עיניים" שנאסרו בו ביום, בתשעה באב, שאחד מהם הוא ה"בין איש לאשתו", וצריך להפוך את המטה, "כופה את המיטה", כלומר זה לא רק היכ"ת בעלמא אלא מתגלה בעומק ששורש נקודת החיבור, חל בה אופן שהדבר מתהפך, וההפיכות הזו, היא היא עומק האבילות של הימים האלה, חוזרים ומדגישים ההפיכות הזו, זה העומק של הדברים האלה, של כל מנהגי האבילות שאנחנו נוהגים, יסוד האבילות שחלה בימים האלה, היא מציאות של "הפוך", זה המציאות של הדבר.

הגמ' אומרת בפ"ק דב"ד, שמאכל של אבלים הוא ביצה מגולגלת, וטעם אחד שאומרת שם הגמ', "גלגל חוזר בעולם", יש מציאות של חיים, ויש מציאות של מות, ובעומק של הדבר לפי מה שנתחדד השתא, "גלגל חוזר בעולם" כלומר, הדבר חוזר ומתהפך, זה צורה של גלגל, מה

וכל הימים האלה בכלל, שהם מעכבים את השלימות של ההארה שיתהפך הדבר ל"צהלה ושמחה", באופן השלם שלו.

ולפי"ז בעומק, תשעה באב יש בו מציאות של צום, אבל קודם לתשעה באב, יש "סעודה המפסקת", סעודה שמפסיקה בין זמן היתר האכילה, למה שאחריו, תחילת הצום, זהו "מפסקת", הפסקה של דבר, איפה העומק של אותה סעודה המפסקת?

העומק של הסעודה המפסקת הזו, היא ההיפך הגמור של הסעודה - המשתה, שהגיע מכחו נס ההצלה של ימי הפורים, מה שבימי הפורים מתגלה, שמכח המש"ת, נתהפך מ"העיר שושן נבוכה" ל"העיר שושן צהלה ושמחה", וזה מכח המש"ת שהפך את הדבר, בסעודה המפסקת בערב תשעה באב מתגלה, שהכח של הסעודה יונקת מ"עד חצי המלכות" - "ולא דבר שחוצץ את המלכות", שזה היה חסר באותה סעודה, הסעודה המפסקת שייכת לאותו חצי שהיה חסר בסעודה שם, שיש לה כח להיפוך את הדבר.

זהו הכח של ההפיכות שמתגלה שהיא מצטמצמת בימי התשעה באב.

ולפי"ז, בהבנה בהירה מאד, הכח של ההתהפכות שמתגלה בתשעה באב, של "נהפך לאבל מחולנו", ההתהפכות הזו, היא מושרשת באותו כ"ף כמו שנתבאר, באותם עשרים ימים, מדריגת הכ',

תפיסת הפיכות המים.

ח-ג אנה זלנציפדיה עזודת השם

כשאנחנו מתפללים בתשעה באב במט" בע הלשון שתיקנו לומר כתוספת בתשעה באב [מלבד מה שמוסיפים בכל התעניות את ה"עננו"] "נחם ה' אלקינו את אבלי ציון וירושלים", מהו "אבלי ציון" ומהו "אבלי ירושלים"?

ח-ג אנה זלנציפדיה עזודת השם

זוהי התפילה של תשעה באב, שעל אף שלדינא ודאי שנאמר בעיקר הדבר שמ" תפללים בציבור אבל הגדרת האבילות זה "אבל יחיד עשי לך", - "ישב בדד וידום", וא"כ עיקר הנעלמות היא שאם תמיד כל פעם שמתפללים בציבור הוא עת רצון אבל בתשעה באב אף בתפילה בציבור חסר את הארת הציבור, זה תפילה שהיא במציאות כזו שמופקע הציבור וכשמופקע הציבור - גם על התפילה באיזושהי נקודת דקות נאמר "ישב בדד" וממילא "וידום".

הפקעת תפיסת הציבור - העשרה שב- תשעה באב

והגילוי שמתגלה ב"אני תפילתי לך ה' עת רצון" הוא ההיפך הגמור מזמן החורבן של תשעה באב כמו שנאמר בקרא "גם כי אזעק ואשוע שתם תפילתי", ומה הגדרת ה"שתם תפילתי"?

עד כמה שמתגלה בתשעה באב שעל

שמצד התיקון נאמר "מחול", זהו בחינת המחול, דבר המסתובב וחוזר מצד התיקון שלו, אבל, "נהפך לאבל מחולנו", אבל גימטריא גל [בבחינת גלגל], כלומר, מה ש"נהפך לאבל מחולנו", במקום שיהיה תפיסת מחול שהדבר חוזר ומסתובב, חוזר ומתגלגל מצד נקודת התיקון שבו, כשזה מתגלה מצד מהלכי האבילות, מתגלה אז, תפיסת הדבר, שהאכילה שאוכלים, שזה מתגלה בעיקר באכילה של סעודה המ- פסקת, אכילת ביצה, מאכל של אבלים, בתשעה באב הרי, לא אוכלים וסעודה המספקת זה עיקר המאכל, ומאכל של אבלים הוא ביצה, כלומר, אוכלים דבר שכל יסודו מראה את מציאות ההתהפ- כות, זה האופן שחל עומק נקודת הדבר, שהוא, שורש מציאות החורבן, "נהפך לאבל מחולנו", "גלגל חוזר בעולם", ביצה שהוא מאכל של אבלים, זה צורת מהות האבילות בעצם כמו שנתבאר.

כאשר מתגלה המים האלה של בכי בת- שעה באב, מתגלה שתי הבחנות של הפ- כיות, ההבחנה הראשונה, זה מה שהוזכר, שבמקום שהמים באים מהעליונים, הת- חתונים בוכים, והם בוכים ובעיני למיהו קמיה מלכא', מיום שנחרב בית המקדש נפסקה מחיצה של ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים, וא"כ, יש מציאות של נעלמות, של מחיצה המפסקת, ואז, התח- תונים בוכים שהם משתוקקים לעליון, זה

זהו הציבור – עשרה מישראל שמתפללים ובמדרגת זמן הם עשרת ימי תשובה, אבל בתשעה באב נאמר "שתם תפילתי" שכיון שהופקע תפיסת העשרה חסירה הארת הציבור.

ח-ג חנס כלנציפדיה עזודת השם

וזה העומק של הבכי שמתעורר בימים האלה, כלומר – יש את הבכי ששייך לתשעה באב שהוא הבכי מכח ה'נבוכים' הם בארץ סגר עליהם המדבר' שמי שנבון הוא בוכה, זה בכי של תשעה באב.

הבכי של המבוכה שבתשעה באב והבכי של געגועים – 'בהיותו קרוב'

אבל בעשרה ימים האלה נפתח שער עליון ונכנסים למקום היותר עליון, יוצאים מהבכי התחתון של 'נבוכים' הם בארץ' ועולים ללמעלה מכך ל'נס להתנוסס' של מעלה מגן המבוכה ושם הבכי הוא בכי של געגועים, הוא בכי של 'בהיותו קרוב', אלו הם שתי המדרגות של הבכי, הבכי של תשעה באב הוא בכי של בחירה שנתהפך מבחר לחרב שזהו חורבן הבית, אבל הבכי של עשרת ימי תשובה הוא אופן של בכי של 'בהיותו קרוב' כדוגמת אב החוזר לבנו או בן החוזר לאביו שמתגלה הבחינה של 'ויפול על צואריו ויבך', והבכי הזה הוא בכי של געגועים שמתגלה כשהוא מצא את הדבר שהוא התגעגע אליו והוא

אף שנעשה מציאות של "אבל יחיד", של "ישב בדד וידום", אבל יש אעפ"כ דין של ציבור, שלא הופקע לגמרי הדין של ציבור – עומק מה שנשאר דין של ציבור בתשעה באב זה האנחה שמצרפת את כולם.

ובמדרגת מקום זה נעלם – ולכן יש תשעה באב. זהו בית המקדש השלישי, בית המקדש השלישי הוא לא אור שעדיין לא קיים כבר עכשיו, – הוא כבר מאיר כאן, רק הוא מאיר בנפש והוא מאיר בזמן, אבל הוא לא מאיר עדיין במדרגת מקום, וע"ז האבילות של תשעה באב ב"תשיעי ועשירי" דייקא כמו שנתחדד ככל מהלך פני הדברים.

וכשיאיר האור שמאיר בנפש ש"ציבור אינו מת" ויאיר האור שמאיר בזמן שזהו מדרגת יום הכפורים – אז נתקן מדרגת תשעה באב, – "העשירי יהיה קודש", אבל אז יתגלה העשירי שהוא קודש שהוא איננו בטל אלא הוא במציאות של צירוף שלא ניתנת למציאות של ביטול, אז דייקא, תשעה באב הופך להיות זמן של 'עת רצון'.

וזה עומק הדבר שהחורבן התחיל בתשעה באב – 'אתחלתא דפורענותא עדיפא' שזהו השורש של הפירוד שבתשיעי – וג' לוי הדבר הוא במה שבעשרה באב היה עיקר החורבן – העשרה שלא חוזר ל'אחד'.

ובהקבלה לכך יש את ה'עת רצון' לתפילה שבמהלכי העשרה, שבמדרגת נפש

א-נ אני-אבילות

בלצניפדיה עבודת השם

ולפי"ז בעומק הנחמה יש ג"כ שתי הארות, הרי בתשעה באב כידוע נולד משיח כדברי חז"ל, ובהקבלה למה שנתבאר יש הבחנה של משיח בן יוסף ויש הבחנה של משיח בן דוד.

אלו הם שתי הנחמות שיש במציאות של תשעה באב, - כנגד שני חלקי האבילות שב'אני' יש את שתי הנחמות שב'אני', אבילות על עצם התנועה שאינה מבוררת ואבילות שהוא נשאר במקומו שאיננו מת-נוע תחתון, והנחמה הכפולה - על עצם התנועה המבוררת ועל גילוי עצם השורש שאינו מתנועע.

א-ר אריה בלצניפדיה עבודת השם

וכמו שנתבאר, זה העומק שבוכים בת-שעה באב כי חוזרים להיות בצורה של קטנים, וזה העומק שבתשעה באב יושבים לארץ שהרי טבע הקטן כסדר ברייתו של עולם שכשהוא יושב, מקום ישיבתו הוא על הארץ, עד שהוא גדל והוא כבר יכול לעמוד על רגליו ולילך, וא"כ, מה שבתשעה באב יושבים באופן של שפלות על הארץ כי חוזרים למדרגת הקטנות שמקומה הוא בארץ.

מדרגת ג' מועדים ומדרגת מועד דת-

שעה באב

נתקרב אליו, זה הבכי שמתגלה ב'בהיותו קרוב' וזהו הנס להתנוסס שמכח האופן של האונס שמתגלה בימים הללו.

א-מ אמלל בלצניפדיה עבודת השם

כשמבינים את הדברים לאשורם, מבינים שיש שני צורות של מידת הדין יש מידת הדין שמתגלה באופן של חורבן, באופן של נפילה, ובדוגמא השורשית והיסודית אלו הם התעניות עשרה בטבת שבעה עשר בתמוז ותשעה באב שזה כל סדר הגזירות שנעשו לישראל באותם ימים, זה אופן אחד של מידת הדין ושם מידת הדין מתגלה מצד החורבן, מצד השבירה, "נחרב בו הבית", "הובקעה העיר" "נשתברו הלוחות", כל אלו הם שורשים של שבי-רה, שורשים של קלקול, זה אופן אחד של המהלך של מידת הדין, והשורש של אותו מידת הדין זהו ה"מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין ראה שאין העולם מתקיים" מצד "ראה שאין העולם מתקיים" זה כל החורבנות של מידת הדין, וה"ראה שאין העולם מתקיים" זה לא דבר שהיה ואיננו אלא חלקו מתגלה בתוך הב-ריאה, שכל חורבן שנמצא בבריאה השורש שלו הוא במידת הדין של "ראה שאין העולם מתקיים".

גלה באש שיורדת מן השמים רבוצה כארי כמו שנתבאר, וזה האור הפנימי של חודש אב.

מדרגת תשעה באב - קטנות

להתבונן ולהבין עמוק - בחודש אב בכלל ובתשעה באב בפרט נאמר "בכה תבכה בלילה ודמענה על לחיה אין לה מנחם מכל אוהביה" - והרי סדר הדברים על דרך כלל בגדילתו של אדם שכשהוא תינוק הוא נוטה לבכי וככל שהוא מתבגר יותר הרי שהוא יותר רחוק מן הבכי, זה הסדר אצל רוב בני אדם.

ולפי זה, עומק ההגדרה שבוכים בכי בתשעה באב היינו שהאדם חוזר להיות כמו בזמן קטנותו, זה ההגדרה של בכי בתשעה באב - אבל זה לא רק ה'פועל' של הבכיה אלא הוא חוזר למדרגת הנפש כפי שהיא בזמן הקטנות של האדם שהיא נוטה לבכי.

לפי"ז, כשיש ביטול של דעת זה גופא חורבן וזה ההגדרה של קטן שהוא מסולק מדעת ובהגדרה היותר דקה - קטן נולד עם דעת נעלמת ומכוסה, זו המדרגה של קטן וזו המדרגה של תשעה באב שנעלמת בו מדרגת הדעת, וזה שורש החורבן שכך לם חוזרים להיות בבחינת קטנים. זה עומק מדרגת התינוק שמתגלה בתשעה באב.

וא"כ, עומק הכח של תשעה באב הוא להחזיר את האדם לקטנות, ובהגדרה ברורה - חורבן זה קטנות ובנין זה גדלות, והרי

אבל במועד של תשעה באב שנאמר בקרא - "קרא עלי מועד לשבור בחורי" והרי כפשוטו מועד זהו הג' רגלים ומצד כך בעומק מה שמועד נקרא מועד, כלומר - כמו שיש שור תם ויש שור מועד שזה שור שנוגח ג' פעמים, כך מועד נקרא כן מחמת שיש ג' מועדים שזה הג' רגלים שמכח הג' שבהם נעשה בחינת המועד שבו ממש על המשקל של שור המועד שנעשה מועד ע"י ג' פעמים, ופירוש הלשון מועד - שהוא עומד ומוכן לדבר דהיינו שהוא קבוע בדבר בתורת חזקה, וזה הגילוי של ג' רגלים שנקראים מועד.

אבל המועד של תשעה באב החל בחורש אב שמזלו אריה, שאריה זה הג' פעמים חסד - החזקה שבחסד, והרי שמצד כך מתגלה בו כל הג' רגלים בבת אחת, - זה מה שמונח ב"קרא עלי מועד לשבור בחורי".

כלומר - כפשוטו סיבת החורבן כמו שאומרים חז"ל שבית ראשון חרב בגלל ג' עבירות ובית שני חרב בגלל שנאת חנם, אבל בעומק, החורבן הוא מכח "קרא עלי מועד לשבור בחורי", וזה א"כ עניינו של תשעה באב - מועד של ג' פעמים חסד שזה חזקה של חסד, - וזה מה שמבואר בקרא במגילת איכה "חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו" שאנחנו קוראים בתשעה באב, והיינו שהפנימיות של חודש אב שהיא האריה, זהו הג' פעמים חסד שמת-

כה" שממליכים את הקב"ה באופן שאנחנו
עבדיו שבטלים אליו, זה עומק האור שגנוז
במועד של תשעה באב.

וכמו שהובא לעיל, המועד של תשעה
באב הוא הג' פעמים חסד ששורש החסד
הוא האור, וזהו הריבוי של הג' פעמים אור,
עומק האור שמתגלה בתשעה באב.

ובית בחורבנו זה הגילוי של "כשהוא
רוצה הן השמים ושמי השמים לא יכל-
כלוך" שזהו הג' פעמים חסד ועומק יותר
זה הג' פעמים אור בבחינת "אתה הוא
עד שלא נברא העולם ואתה הוא משנ-
ברא העולם" - ואתה הוא לאחר העולם,
שזה שלושה סוגי הארות בבחינת היה הוה
ויהיה - "ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם
ועד", - זהו "כשהוא רוצה הן השמים ושמי
השמים לא יכלכלוך" וזה האור של תשעה
באב.

אז יתגלה הגילוי השלם של "כשהוא רוצה
משרה שכינתו בין שני בדי ארון" אבל ית-
גלה גם הגילוי השלם של "הן השמים ושמי
השמים לא יכלכלוך", זהו העומק של האור
המתגלה בחודש אב בכלל ובתשעה באב
בפרט - שייהפך לששון ולשמחה.

אבל בחודש אב שמזלו אריה שעולה ג"פ
חסד מתגלה בפנימיות ריבוי של אור וב-
פרטות זה מתגלה בתשעה באב שנקרא
מועד כי מתגלה בו ריבוי ההארה של הג'
מועדים בב"א בבחינת החזקת ג' פעמים

שבנין הבית הוא מקום הגדלות ועומק
החורבן הוא מציאות של קטנות.

אבל אמנם מצד אחד זה קטנות כפשו-
טו, אבל בעומק, הקטנות שמתגלה בת-
שעה באב זה בהבחנה של 'מקטין עצמו'
כלומר - זה לא באופן שהוא קטן כפשוטו
שזה החורבן אלא העומק של תשעה באב
זה הכח של האדם להיות 'מקטין עצמו'
שהוא מבטל את עצמו לאור הגדול.

ובלשון פשוטה כמבואר בדברי רבותינו,
שמחד האדם יתבונן בו יתברך שמו שהוא
רב ושליט, ומאיך הוא מתבונן בשפלות
עצמו כמה שהוא קטן, - זה ההגדרה של
תשעה באב, הוא מתבונן על גדלותו ית-
ברך שמו מחד, ומאיך הוא מתבונן על
הקטנות של האדם, וזה עומק השורש של
האור הפנימי שמאיר בתשעה באב.

והגילוי הזה, הוא הגילוי שמביא את
האדם לידי מציאות של ביטול, והוא העו-
מק של התיקון שמתגלה בחודש אב מצד
מדרגת האריה, ה'רבוצה כארי' מצד מד-
רגת הג' פעמים חסד הוא עומק הריבוי של
האור שמתגלה כאן בעולם, וכמו שרומזים
רבותינו שג' פעמים אור הוא בגימטריא
כתר עם הכולל, ובריבוי הזה של האור
עולים מהמקום השפל ביותר לתת פאר
תחת אפר שהרי בתשעה באב מתגלה
הבחינה של אפר, ומהמקום השפל הזה
שמכח הריבוי של הג' פעמים אור, עולים
למדרגה העליונה של "ויתנו לך כתר מלך"

שורשים של דבר והיפוכו. אך בעומק, מובעת כאן המשמעות שכל תנועה מת-נועעת לכיוון המנוחה. לכן התנועה נקראת גם בלשון 'נחם', וכן 'אלוקים נחני בדרך', כי התנועה מוליכה למקום המנוחה, היא מביאה דבר לידי מנוחה.

התנועה של ששת ימי המעשה מוליכה את האדם לקראת המנוחה של יום השבת. מדרגת שבת קודש היא מדרגה של מנוחה. בתשעה באב, שהוא שיאם של ימי האב-לות שהם שורש העצבות, אומרים 'נחם'. 'נחם' - מלשון נחמה ומלשון מנוחה. אנו מצפים לנחמה, מצפים שתתגלה תנועה שתביא לידי המנוחה השלמה בימות המ-שיח במהרה בימינו אמן.

דע את מידותיך. הדרכה. מעשית. עפר. עלצות. מפורט פיזור שורש לעלצות

אותם אנשים מגיעים ימים שהם באמת זמני אבילות וכדומה, תשעה באב, אז הם מחפשים כל מיני היכ"ת איך להסיח דעתם.

דע את מידותיך

הדרכה מעשית עפר עלצות מפורט

אבל, יש יותר חמור מתשעה באב, מהו יותר חמור מתשעה באב, עשרה בטבת, אם הוא חל בשבת?

כאשר אנחנו אומרים בתשעה באב, אז

של שור המועד. כפשוטו מתגלה בתשעה באב קטנות שמצד כך הגדרת הבכי דת"ב הוא חזרה למדרגת נפש של קטן שנוטה לבכיה וכן הישיבה לארץ היא כטבע הקטן, - ובכללות, בנין הבית הוא מקום הגדלות ולכן 'כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית בימיו' והחורבן הוא העלם הדעת כקטן, אבל בעומק, בת"ב מאיר האור הפנימי של עומק הגדלות וע"י ה'מקטין עצמו' מצד האדם נעשה הגילוי שמביא את האדם לביטול, ומצד כך מתגלה העומק של ג"פ אור שעולה 'ויתנו לך כתר מלוכה' שזה גי-לוי בטיולות העבדים הממליכים.

דע את מידותיך. הדרכה מעשית עפר עלצות מפורט רוח שזעפר רוח נכאה

מיסוד העפר מתגלים מצד הקלקול העצבות והעצלות. אולם מצד הקדושה מתגלה מיסוד העפר המידה של מנוחה.

התנועה היא גילוי של יסוד הרוח.

בעומק, כל תנועה מתנועעת במטרה לה-גיע למציאות של מנוחה.

התנועה נקראת בלשון שמגיעה מאותו לשון של מנוחה: ביציאת מצרים נאמר "ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא..." פירוש המילה 'נחם' הוא 'הולכים'. מנוחה והליכה - דבר והיפוכו - מאותו השורש. (בפשטות, בלשון הקודש הרבה שורשים הם שורשים של דבר והיפוכו.) בפשטות, יש בלשון הקודש הרבה שורשים שהם

ארצות היסודות שורשי התנועות הנפשיות עפר למאוס התקשרות יסוד

עצבות - כאשר האדם עצב, כח החיבור
שבו מצטמצם, הדוגמא הבהירה והיסודית,
אבלות של תשעה באב, שנאסר חמשה
דברים, נאסר בו החיבור, יש אופן שזה
מדין סוגיא של תענוג, ויש אופן שזה מדין
סוגיא של חיבור.

קול דממה דקה

והנה בזמן עצמו, יש צירוף של זמנים, כגון
שבת ור"ח, ר"ה ושבת, וכד'. והנה בכדי
לזווג ב' דברים, נצרך כח האין שכולל את
שניהם, ומכחם מזדווגים. ובאיש ובאשה,
הוא בחינת השכינה, שהיא אין, ומכחה
מזדווגים האיש והאשה. ובזמן, כח האין
שמכחו מזדווג הזמן, הוא כח "החד חרוב"
הנ"ל, שהוא נקודת האין של הזמן. ולכך
ביום שיש צירוף של ב' זמנים, יש בהכרח
גילוי יתר של האין של הזמן, שבלעדיו לא
היה צירוף לזמנים הללו יחדיו. וכן כאשר
האדם רוצה למתק את זמני הדין, כגון
בין המצרים וכד'. הכלל, שמיתוק הדינים
בשורשם, באין שלהם. ולכך עליו לדבוק
באין של הזמן, ושם אין שייך דין כלל, ובזה
ממתק את הזמנים. וז"ס שבתשעה באב
נולד משיח, שהוא האין הגמור. וביום זה,
שהוא הזמן הנפרד ביותר, בכדי למתקו,
יש להעלותו לאין הגמור. וזהו הארת משיח,
אין גמור.

אנחנו אומרים נחם, מלשון שצריך מנוחה,
שצריך נחמה, ובעומק יותר שיתגלה תנועה
שמביאה לידי מנוחה.

הרי תשעה באב כדברי חז"ל כידוע
מאד, אתם בכיתם בכיה של חנים, חייכם
שעתידים לבכות בכי לדורות.

וזהו הנחם שאנחנו אומרים בתשעה
באב, והנחמו שאנחנו אומרים לאחר מכן,
זה להמשיך את התנועה, שהתנועה הזו
תגיע לידי נקודה אחרונה.

אותם אנשים מגיעים ימים שהם באמת
זמני אבילות וכדומה, תשעה באב, אז
הם מחפשים כל מיני היכ"ת איך להסיח
דעתם.

אבל כאשר האדם מגיע לעומק של
הכאב המוחלט, במערכת של זמן זה נקרא
תשעה באב, באש הצתתי ובאש אני עתיד
לבנותה.

דע את מידותיך הדרכה מעשית אש כבוד התחצרות למעלה ממגדרת האדם

אבל זה לחיות לפי לפי, תשעה באב
זה אווירה, אווירה של אבל, יום כיפור זה
איזשהו אווירה של טהרה, אפשר למשש
אותה באוויר.

ככם ויביאם לאין, כנ"ל.

בהגדרה כוללת מאד, בתשעה באב
יסוד האיסור הוא החיבור, ביוה"כ נאמר
"תענו את נפשותיכם", יש דין של עינוי
היפך של עונג, כמו שדורשת הגמ' במ-
סכת יומא ילפותא, הו"א ומסקנא, מהם
גדרי העינוי שבדבר.

וזהו שאומרים "אני מאמין באמונה שלמה
בביאת המשיח ואע"פ שיתמהמה" וכו'.
הענין. משיח הוא האין הגמור. ובכדי לבוא
לאין הגמור, נצרך לעבור את כל בחינות
הזמן, שהוא יכלם ויביאם לאין. "ואם זכו",
לשון זך, כלומר שהגיעו מצד עצמם לאין,
אזי "אחישנה", כיון שכבר הגיעו לתכלית,
לאין. אולם "אם לא זכו", כלומר עדיין הם
בחינת יש, אזי "בעתה", כי העת, הזמן, יז-

קול הלשון

073.295.1245 • 718.521.5231 2»4»12

1

צורת אדם

2

בלבבי משכן אבנה חלק
א-ט

3

סידרת "דע את"

4

התבודדות

5

תפילה

6

ספרי קודש

7

דרשות

8

ארבע יסודות המידות

9

פרשת השבוע

10 < מועדי השנה 11< תורה, גמרא ושולחן ערוך

12< האנציקלופדיה בלבבי משכן אבנה

שיעורים בארה"ב אייר תשפ"ג

ומקישים: כוכבית [*] סולמית [#] < 372319 [מספר שיעור] < סולמית [#]

ספרי מורינו הרב שליט"א

פירושים

מסילת ישרים (ביאור בלבבי משכן אבנה – סט ב' כרכים)
דרך ה' ח"א (ביאור בלבבי משכן אבנה) אָזל
נפש החיים שער ד' (ביאור בלבבי משכן אבנה)
בעל שם טוב עה"ת (בראשית) עם ספר להב אש
(ביאור בלבבי משכן אבנה)

ענינים

בלבבי משכן אבנה הכנה לשבת קודש אָזל
ספר שאל ליבי תשע"ח-תשע"ט (שו"ת)
קונטרס וחי לעולם – בעניני השעה אם שו"ת
תורת הרמז – פרשיות חומש אָזל
ספר התבודדות
עולם ברור (אוסף דרשות לבני עלי"י)

קבלה

פירוש בלבבי משכן אבנה על פתחי שערים אָזל
פירוש בלבבי משכן אבנה על עץ חיים אָזל
פירוש בלבבי משכן אבנה על רחובות הנהר אָזל
פירוש בלבבי משכן אבנה על קל"ח פתחי חכמה אָזל

תרגומים של ספרי מורינו הרב שליט"א (בלע"ז)

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום אידיש אָזל
ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום צרפת אָזל
ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום ספרד אָזל
ספר בלבבי משכן אבנה א – בתרגום רוסית אָזל

סדרת בלבבי משכן אבנה

בלבבי משכן אבנה א, ב, ג, ד, ה, ו
(בענין צורת חיים של קרבת ה' חושית)
בלבבי משכן אבנה ז, ח, ט (גילוי התמימות)
בלבבי משכן אבנה על מועדי השנה (סט ב' כרכים)
בלבבי משכן אבנה עה"ת – תשס"ו (ב' כרכים) אָזל

סדרת דע את (בנין הנפש)

דע את עצמך – הכרת הנפש
דע את נפשך – בנין כוחות הנפש
דע את הרגשותיך – עולם ההרגשה
דע את מחשבותיך – עולם המחשבה
דע את דמיוןך – עולם הדמיון
דע את נשמתך – גילוי הנשמה
דע את הויתך – גילוי הוית הנפש
דע את מנוחתך – מנוחת הנפש
דע את גאולתך – גאולה פנימית
דע את ביתך – בנין הבית היהודי
דע את ילדיך – חינוך ילדים

סדרות המידות במהלך הארבעת היסודות

דע את מידותיך – יסוד העפר חלק א אָזל
הכרה עצמית והעצמת הנפש
ארבעת היסודות – יסוד העפר – תיקון כח הריכוז
ארבעת היסודות – יסוד המים – תיקון כח התאוה
ארבעת היסודות – יסוד האש – תיקון כח הכעס

Building A Sanctuary In The Heart, Vol. 1-2

Getting To Know Your Self

Getting To Know Your Soul

Getting To Know Your Feelings

Getting Ready For Your Redemption

Getting To Love Your People

Getting To Know Your Home

Bilvavi – On The Path (Mesilas Yesharim)

Bilvavi - On The Holy Days

Bilvavi – On The Parsha (Bereishis-Shemos)

Bilvavi – On The Parsha (Vayikra-Devarim)

Gateways To Hashem For Today's Jewish Woman

Self-Recognition (to be printed soon)